

1 Inleiding

Onder buitenlandse werknemer wordt verstaan: de vreemdeling die in Nederland arbeid in loondienst verricht of wil (komen) verrichten.

In de behoefte aan arbeidskrachten dient zoveel mogelijk te worden voorzien door inschakeling van het in Nederland aanwezige of redelijkerwijs te verwachten aanbod, of van het arbeidsaanbod uit de EEG-lid-Statens, voor zover daarop het vrije verkeer van werknemers van toepassing is (zie B 4).

Eerst daarna komen voor toelating en tewerkstelling in aanmerking buitenlandse werknemers die met toestemming van de Nederlandse overheid worden geworven in een van de landen waarmee Nederland een zogeheten wervingsovereenkomst heeft gesloten. Deze landen zijn: Marokko, Tunesië, Turkije en Joegoslavië.

Het beleid ten aanzien van de toelating van buitenlandse werknemers wordt bepaald in onderling overleg tussen de Minister van Justitie en de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

De verantwoordelijkheid voor het algemene toelatingsbeleid op grond van het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet berust bij de Minister van Justitie. Daarnaast heeft de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid een eigen verantwoordelijkheid wat betreft het beleid met betrekking tot de toelating tot de Nederlandse arbeidsmarkt op grond van de Wet arbeid buitenlandse werknemers.

Ook andere bewindslieden kunnen bij de toelating van buitenlandse werknemers betrokken zijn, zoals de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur in verband met de keuring op tuberculose of de Minister van Onderwijs en Wetenschappen in verband met de toelating van buitenlandse onderwijsgevenden. Dit brengt bij de uitvoering van het beleid ten aanzien van buitenlandse werknemers veelvuldige contacten met de uitvoerende instanties van deze ministeries mee.